

[Jørgen Jørgensen.]

politik vil jo blive stagnation i erhvervslivet og en deraf følgende arbejdsløshed, som vil ramme arbejderne i hundredtusindtal. Forudsætningen for, at den konservative pengepolitik og økonomiske politik kan realiseres, er en arbejdsløshed af meget, meget betydeligt omfang. Hvis ikke det er hensigten med den konservative økonomiske politik, har den ingen mening. Den konservative politik går ud på, at man ved høj rente, ved tilbageholdenhed i kreditgivningen, ved derigennem at formindske produktionen og skabe arbejdsløshed, og idet man nedsætter fortjenesten for den del af befolkningen, der bliver arbejdsløs, begrænser købeevnen og efterspørgslen efter varer. Det er den konservative pengepolitik; det er den, det ærede medlem hr. Aksel Møller gang på gang gør sig til talsmand for, men denne politik får ikke flertal i dette ting. Den kan ikke engang få tilslutning fra det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der afviser en pengepolitik af denne karakter — og med god grund.

Den økonomiske politik, som vi har ført her i rigsdagen under venstreregeringen og under denne regering med et stort flertal bag os, har været en modsætning til den politik, de konservative gør sig til talsmand for, og jeg tror ikke, der er sket nogen ændring i folketingsflertallets opfattelse af, hvad der tjener det danske samfund bedst.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller fremførte nu igen spørgsmålet om finansministerens overtræk i nationalbanken. Jeg skal ikke sige meget herom. Jeg synes, at det ærede medlem altfor ensidigt hæfter sig ved dette overtræk som en betydningsfuld faktor i den økonomiske udvikling her i landet. Nationalbanken benyttes af finansministeriet, om jeg så må sige, som en kassekredit. Finansministeren kan jo ikke trække andre penge og ikke anvende andre penge end dem, rigsdagen bevilger. Det er kun i kraft af love og beslutninger, som rigsdagen har vedtaget, at finansministeren kan administrere. Det er hans pligt at tilvejebringe de midler, der er nødvendige for opfyldelsen af de forpligtelser, rigsdagen gennem lovgivningen pålægger finansministeriet. At disse udbetalinger kan falde forskelligt, og at der kan være perioder, hvor finansministeriet må trække i betydeligt omfang på nationalbanken, er ikke udtryk for en bestemt pengepolitik. Det er en konsekvens af den lovgivning, som rigsdagen har vedtaget.

Der er kun eet område, hvor det vel kan siges, at finansministeren ikke ubegrænset kan benytte nationalbanken til finansiering, men hvor der ikke er noget at indvende imod,

at finansministeren i perioder benytter nationalbanken —, og det er til finansiering af boligbyggeriet. Det vil vel være den almindelige opfattelse, at denne finansiering almindeligvis bør foregå ved optagelse af lån, men dog ikke på den måde, at man for enhver lille bevilling, der bliver ydet i forbindelse med boligloven, tænker sig muligheden af, at staten skulle optage et lån. Men når man taler om at finansiere byggeriet ved lån, og når man vil tale om overtræk i nationalbanken fra finansministeriets side, synes jeg, man må se disse ting i sammenhæng, også i sammenhæng med den almindelige finansielle politik i øjeblikket, hvor vi gennem betaling for Marshallvarerne inddrager mange hundrede millioner kroner, som nødvendigvis ville medføre en deflationspolitik, en kreditstramning, hvis ikke man på anden vis fremskaffede likvide midler. Det er dog meget store beløb, man i disse år inddrager gennem Marshallpengene, og derfor synes jeg, at man, når man taler om den pengepolitiske udvikling i landet og peger på et enkelt område som overtrækkene i nationalbanken — således som det ærede medlem hr. Aksel Møller ved enhver lejlighed gør det —, må se dette i sammenhæng med hele den almindelige finansielle politik, der føres, og navnlig tage med i betragtning de store pengemidler, der gennem Marshallvarernes betaling inddrages i nationalbanken.

Jeg kan derfor ikke se, at der er grund til stadig at drøfte de økonomiske problemer ud fra det synspunkt, som det ærede medlem hr. Aksel Møller gør gældende her i tinget. Der vil ikke i denne rigsdag kunne samles et flertal for en økonomisk politik som den, det ærede medlem er talsmand for, bl. a. fordi dens konsekvens vil blive arbejdsløshed, en indskrænkning af vor produktion, en stagnation i vort erhvervsliv, som et flertal — et stort flertal — i dette ting ikke vil tage ansvaret for. Jeg tror, at den økonomiske politik, der hidtil er ført, og det grundlag, vi bygger på gennem den lovgivning, der er gennemført også i denne vinter, omfattende også det skatteforlig, som de konservative var med i, er fuldt forsvarlig.

At fremtiden er usikker, økonomisk set, at fremtiden kan indebære betydelige vanskeligheder, som ikke kan overses nu, må stå enhver klart. Jeg tror ikke, disse vanskeligheder ville blive mindre, hvis man fulgte den linie, som anbefales fra konservativ side. Vi bør opfordre alle borgere, hvor de end står, til størst mulig arbejdsydelse og indsats for at fremskaffe de flest